

gjældende Private og for det Offentlige, — vil Dyrighedens Medvirkning være nødvendig, baade for at beskytte Borgerne mod overdrevne Fordringer og for at skaffe det Offentliges Krav vedbørligt Eftertryk og nødtagtig Efterlevelse. I disse forholdsviis selskne Tilfælde er man da berettiget til ikke blot at fordrø, men ogsaa at ventø en saadan personlig og nidkjær Virksomhed fra Politimesterens Side, som svarer til Tilfældets Alvor, ligesom han da ogsaa vil være baade opfordret og istand til at supplere, hvad der maatte mangle ham i nogen egen Indsigt, ved Raadførelse med andre Dyrleger eller Sagkyndige. Det er ligeledes først ved disse alvorligere Tilfælde, at der vil være Anledning til den Henvendelse til Indenrigsministeriet, som efter Udfæstets § 2 skulde indtræde selv ved de ubetydeligste Tilfælde af de mindst farlige Sygdomme; men da vil der ogsaa ved sammes Foranstaltning kunne forventes baade den sagkyndige Veiledning og de Midler til en kraftig Gjennemførelse, hvorfor der i saa Fald maatte være Brug, men som i et saa særligt Anliggende hverken kunne være tilstede eller fornødne overalt og til alle Tider.

Da Udvalget holder sig forvisset om, at den her foreslaaede Fremgangsmaade er den, som under de hos os bestaaende Forhold simplest og sikkest vil føre til Maalet, har det maattet overvele, hvorledes samme kunde bringes i Samklang med den borgerlige Friheds og den gjældende Autoritetsordens Krav, da det, som bemærket, ingenlunde er Udvalgets Mening, at Dyrlegerne skulle forøge Antallet af de offentlige Myndigheder, saa at deres Tilhold uden videre kunde fordrø Efterlevelse, disses Overtrædelse medføre Straf. Det antages imidlertid, at den Privates og det Offentliges Interesse i Sygdommes Standsning og Smittens Afværgelse i den Grad falde sammen, at Dyrlegens Forskrifter kun undtagelsesviis ville møde Modstand, saalænge der blot er Spørgsmaal om mindre indgribende Foranstaltninger — altsaa ved de sædvanlige Sygdommes hele Behandling og ved alle de foreløbige Forholdsregler mod de farligere Arter af Smittet. I Reglen vil Sagen derfor kunne ordnes ad den

frivillige Vedtagelses Vej, saa at en af vedkommende Dyrers Eier medunderstrevet Tilførelse i Dyrlegens Protocol kan indeholde baade Beviset for de givne Forskrifters Indhold og Anerkjendelsen af Eierens Forpligtelse til at efterleve samme. Kun hvor Sagen ikke paa denne Maade bliver afgjort, vil et egentligt Paalag blive nødvendigt, som i Kjøbenhavn og Kjøbstæderne skulde gives af Politidirectøren eller Politimesteren, men paa Landet af Sognefogden. Paa Landet gaaer det nemlig af de ovenfor udsatte Grunde ikke an, at udsætte enhver tvingende Foranstaltning, indtil Politimesterens Ordre kan indhentes; men der findes heller ikke nogen Betænktheds ved at nedlægge den Myndighed i Sognefogdens Haand, i Henhold til Dyrlegens Indstilling, foreløbigen at paabyde det Fornødne, da det jo staaer i Eierens Magt, strax for sin Politimester at indanke det givne Paalag, som denne da enten kan stadfæste eller forandre eller ophæve. Sognefogdens Ordre faaer da saaledes kun en aldeles foreløbig Forbindtheds, medmindre Vedkommende maatte foretrække frivilligen at underkaste sig samme.

Et mere omfattende og indgribende offentligt Tilsyn vil da først indtræde ved de mere ondartede Sygdomme, Udfæstets § 4. Udvalget billiger den Grundtanke, at Loven herved ikkun bør afstikke de Grændser, indtil hvilke Politimagten ved sammes Udøvelse kan gaae ligeoverfor den Private, — deels i Almindelighed (§ 5), deels med Hensyn til enkelte af de værste Sygdomme (§ 6 — 11) — men derimod bør overlade det til Instrurerne at give de mere i det Enkelte gaaende Forskrifter, og til vedkommende Embedsmænds Skjønsomhed, ved Anvendelsen i de enkelte Tilfælde beres at bringe saa meget til Udførelse, som der efter givne Forhold befindes nødvendigt. Kun formenes det, at de (i § 5) opregnede Foranstaltninger, mellem hvilke der skulde vælges, ingenlunde ere saa udtømmende, at de kunne have anden Berettigelse end som de vigtigste Exempler, og at den væsentlige Modsatning mellem Forholdsregler med Hensyn til de angrebne og de ikke angrebne Dyr (Nr. 2) anden Pasfus og Nr. 7) ikke deri fremtræder med den ønskelige